



Kammarrätten

RÄTTSFALL

A formulär 7 a upptagen skuld för bilreparationer har ej ansetts kunna jämsällas med varuskulder i rörelse.

En person, här kallad N, som under år 1948 varit innehavare av biltrafikerörelse, uppgav å en deklara-tionsbilaga, avseende rörelse, för vilken räkenskapsavslutning medelst vinst- och förlustkonto i huvudbok icke ägt rum (form. 7 a) nettointäkt till visst belopp. Därvid hade N å bi-lagan gjort avdrag för bl. a. skuld å arbeten, vilka utförts av en bilrepa-rationsverkstad.

Efter det vederbörande TN såtill-vida avvikit från självdeklarationen, att TN uppskattat nettointäkten av ifrå-gavarande rörelse till ett belopp, som väsentligt översteg den deklare-rade nettointäkten och sedan N:s rä-kenskaper i samband med av honom hos vederbörande PN anförda besvär blivit föremål för granskning, fram-höll TI inför PN, att N nöjaktigt för-klarar vid granskningen framkomna anmärkningar. Emellertid ansåg så-väl TI som PN att det å deklara-tionsbilagan verkställda avdraget för skuld å omförmälda reparationsarben-ten vore obehörigt.

Hos KR anförde N därefter besvär över PN:s åtgärd att endast delvis medgiva nedsättning i den av TN verkställda taxeringen och yrkade N taxering enligt deklara-tionen.

I avgiven förklaring hemställde TI om avslag å besvären under fram-hållande därav, att, då skuld vid be-skattningsårets utgång på utförda re-parationer av inventarier i rörelsen icke torde kunna räknas till varu-skulder, det å deklara-tionsbilagan upptagna skuldbeloppet icke syntes böra upptagas såsom avgående post vid beräk-nandet av rörelsens netto-intäkt.

N inkom med erinringar, däri han hävdade den uppfattningen, att den avdragna skulden rätteligen vore att anse såsom skuld för inköp av för-brukningsartiklar.

Genom utslag den 16 okt. 1952 fann KR icke skäl att göra ändring i PN:s beslut.

En ledamot var skiljaktig och an-såg för sin del att besvären hade bort bifallas. (Denne yttrade bl. a. följande: Vål är i målet upplyst, att N icke haft ordnad bokföring för ifrå-gavarande rörelse. Det oaktat hade in-komsten av rörelsen med hänsyn till innehållet i 41 § kommunalskattela-gen bort beräknas enligt bokförings-mässiga grunder och får den omtvis-tade omkostnaden med tillämpning av sådana beräkningsgrunder anses hava ägt rum år 1948. Med hänsyn härtill finner jag N vara berättigad att vid sin inkomsttaxering år 1949 erhålla avdrag för omkostnaden ifrå-ga).

Hustru till delägare i handelsbolag har ansetts skattskyldig för lön från bolaget

Ett kvinnligt affärsbiträde, nedan kallad Y, uppbar under år 1949 lön med visst belopp från ett handelsbolag, vars delägare utgjordes av Y:s make och den senares syster.

I sin år 1950 avgivna självdeklaration upptog Y ifrågavarande belopp såsom inkomst av tjänst och meddelade i anslutning härtill under särskilda upplysningar och yrkanden, att beloppet vore att anse såsom sådan inkomst, enär Y icke själv vore delägare i handelsbolaget. Tillika yrkades avdrag för gift kvinna vid taxeringen till statlig inkomstskatt med 1.000 kr och vid taxeringen till kommunal inkomstskatt med 300 kr.

Vederbörande TN åsatte icke Y någon taxering.

Av Y:s make i dennes deklaration yrkat avdrag för lön till henne medgavs icke av TN, vilken höjde hans andel av handelsbolagets netto med ett lönen motsvarande belopp.

Hos vederbörande PN anförde makarna därefter besvär under yrkande om taxering enligt deklarationerna.

Vederbörande TO hemställde i av-

given förklaring i första hand, att TN:s beslut måtte fastställas och i andra hand, att därest PN skulle finna skäligt betrakta Y såsom anställd i rörelsen och beskatta henne för inkomst av tjänst, icke högre belopp måtte upptagas än hälften av den uppgivna lönen eller så stor del, som belöpte på mannens del i handelsbolaget.

Under förmälan att TN:s beslut syntes vara lagligen grundat hemställde vederbörande TI i sin överbesvaren avgivna förklaring om avslag å besvaren.

Genom beslut den 31 okt. 1950 beslöt emellertid PN bifalla besvaren.

Hos KR anförde TI å tjänstens vägnar besvär över detta beslut och anförde därvid bl. a. följande: Med hänsyn till att lön från handelsbolag till delägare vore att hänföra till förvärvskällan rörelse samt till att skattskyldig icke kunde medgivas avdrag för lön till andra maken kunde det ifrågasättas, huruvida överklagade beslutet vore lagligen grundat. I anledning härav hemställde TI, att TN:s beslut måtte fastställas.

I avgiven förklaring biträdde TO nämnda yrkande.

Genom utslag den 13 nov. 1952 fann KR icke skäl att göra ändring i PN:s beslut.